

opusdei.org

Meilė – tai kažkas nepaprasto (I): Jėzus ateina susitikti su mumis

Pirmasis straipsnis iš serijos apie asmeninio pašaukimo atpažinimą, nes Dievas kiekvienam iš mūsų turi planą.

2019-01-14

Spalio mėnesį, per XV eilinę Vyskupų sinodo asamblėją Romoje, popiežius Pranciškus kvietė kalbėtis tema „Jaunimas, tikėjimas ir pašaukimo išvelgimas“. Šventasis Tėvas laiške

jaunimui priminė pirmųjų
krikščionių susitikimą su Viešpačiu:
„Jėzus ir į jus atsigręžia ir kviečia
ateiti. Brangūs jaunuoliai, ar jau
sutikote šį žvilgsnį? Ar išgirdote tą
balsą? Ar pajutote paskatą leistis į
kelį?“[1]

Reikia pripažinti, kad šiandien
asmeninis susitikimas su Jėzumi gali
pasirodyti sudėtingas dėl pasaulyje
vyraujančio triukšmo ir painiavos.
Nepaisant to, „tas kvietimas ir toliau
aidi jūsų širdies gelmėse, kad atvertų
ją pilnatviškam džiaugsmui.“

Atsiliepti Jį įmanoma lydimiems
„patyrusių vadovų“, sako popiežius,
iš kurių „eiti įžvelgimo keliu
siekdami atrasti Dievo planą jūsų
gyvenimui.“[2] Šie – trijų dalių –
straipsniai apie asmeninio
pašaukimo atpažinimą gali
pasitarnauti kaip gairės jauno
žmogaus kelionėje. Vedami pirmųjų
Jėzaus mokinių pavyzdžio ir popiežių
bei šventųjų, įskaitant Šv. Josemaria,

mokymo, leiskimės vis giliau į šią nuolatinę tikrovę. Dievas mus kviečia: „Jis turi planą kiekvienam – šventumą.“[3]

Būdamas šešiolikos Šv. Josemaria suprato, kad jo širdis trokšta „kažko daugiau, o tai buvo meilė“.[4] Tad ir mes leiskimės į kelionę ieškoti ir vis naujai atrasti, – nes meilė nuolat kinta, nuolat stebina, – *kažką nepaprasto, kas ir yra Meilė.*

*

Kitą dieną tenai vėl stovėjo Jonas ir du jo mokiniai. Išvydęs ateinantį Jėzų, jis tarė: „Štai Dievo Avinėlis!“. Išgirdę tuos žodžius, abu mokiniai nuėjo paskui Jėzų. O jis atsigręžė ir, pamatęs juos sekančius, paklausė: „Ko ieškote?“ Jie atsakė: „Rabi (tai reiškia „Mokytojau“), kur gyveni?“ Jis tarė: „Ateikite ir pamatysite“. Tada jiedu nuėjo, pamatė, kur jis gyvena, ir tą dieną praleido pas jį. Tai buvo apie dešimtą valandą. Šios Evangelijos

scenos dalyviai turėjo prisiminti šią dieną neslėpdami emocijų, nes juk tai svarbiausia jų gyvenimo akimirka: pirmasis susitikimas su Jėzumi iš Nazareto.

Iš tiesų, susitikimas su Jėzumi – kertinė gyvenimo patirtis kiekvienam krikščioniui. Kaip popiežius Benediktas XVI ryžtingai sakė pradėdamas savo pontifikatą: „Apsisprendimui tapti krikščionimi pradžių pirmiausia duoda ne etinis siekis ar kokia nors didi idėja, bet susitikimas su tam tikru įvykiu, su Asmeniu, atveriančiu gyvenimui naują horizontą ir sykiu duodančiu tvirtą kryptį.“^[5] Reikšminga, kad tą patį nuo pat pradžių mums primena ir popiežius Pranciškus: „Visus krikščionis, kad ir kur bei kokiomis aplinkybėmis jie gyventų, kviečiu šiandien pat atnaujinti savo asmenišką susitikimą su Jėzumi Kristumi ar bent pasiryžti leisti jam mus sutikti, kasdien nepaliaujamai jo

ieškoti.“[6] Mes norime atnaujinti šį kvietimą, sekdami jauniausio apaštalo Šv. Jono pėdomis.

Kas man yra Kristus? Kas aš esu Jam?

Ketvirtojoje Evangelijoje randame nuostabią frazę, kuri išreiškia jaunatviškojo evangelisto Jono tapatybę: jis buvo „mokinys, kurį mylėjo Jėzus“. Nereikia pridurti nieko daugiau: Jonas buvo tas, kurį Kristus mylėjo. Bėgant metams šis įsitikinimas ne tik neišblėso, priešingai – vis stiprėjo, tvirtai žinant, kad „Meilė – ne tai, jog mes pamilome Dievą, bet kad jis mus pamilo.“ (1 Jn 4, 10). Pastarasis tikrumas mūsų Viešpaties asmeniška meile evangelistui Jonui buvo pagrindas, suteikęs jam gilų ir užkrečiantį džiaugsmą iki pat gyvenimo pabaigos. Tą patį džiaugsmą, kurį mes išgyvename jo

Evangelijoje. O juk viskas prasidėjo tądien, Jordano pakrantėje.

O mes? Ar kada patyrėme tokį nuoširdų susitikimą su Viešpačiu kaip jaunasis apaštalas? Net jei nuo mažens esame krikščionys ir reguliariai meldžiamės, verta stabtelti ir gerai apsvarstyti: „Kas man yra Kristus? Ką Jis man reiškia mano kasdieniame gyvenime, šiandien ir dabar?“ Taip mes atvirai įvertinsime, ko vertas mūsų tikėjimas. Bet prieš sau užduodami šį klausimą, turime atsakyti į kitą, kuris yra pirmesnis ir tam tikra prasme svarbesnis: „Kas aš esu Kristui?“[\[7\]](#)

Nieko stebėtino, kad tokie klausimai mus šiek tiek glumina. Kas aš esu Kristui? Kas aš? Maža nereikšminga būtybė? Evoliucijos rezultatas? Dar vienas žmogus... kuris turi vykdyti Jo įsakymus? Kaip mane mato pats Jėzus? Ieškodami atsakymų galime semtis įkvėpimo iš šventųjų. Kartą

paklaustas panašaus klausimo šventasis Jonas Paulius II atsakė: „Pažiūrėk, tu esi Dievo mintis, Dievo širdies dūžis. Tai reiškia, kad turi tam tikra prasme begalinę vertę, kad tavo nepakartojamas individualumas yra svarbus Dievui.“^[8] Jonas Paulius II – kaip ir kiti šventieji – suprato, kaip stipriai mes rūpime Dievui. Nesame nereikšmingi tvariniai ar tarnai, kurie yra pasaulyje tik tam, kad vykdytų Jo valią. Esame tikri bičiuliai. Mūsų rūpesčiai tampa Jo rūpesčiais, todėl Jis ne tik susirūpinęs, bet ir nuolat tiesia pagalbos ranką ir lydi mus visą gyvenimą, nors dažnai to net nepastebime.

Tai joks išsigalvojimas. Juk pats Jėzus savo apaštalus mokė: „*Nėra didesnės meilės, kaip gyvybę už draugus atiduoti. Jūs būsite mano draugai <...>. <...> Jus aš draugais vadinu, nes jums viską paskelbiau, ką esu iš savo Tėvo girdėjęs.*“ (Jn 15, 13–15). Šie

žodžiai ir šiandien neprarado savo reikšmės. Jėzus yra gyvas ir Jis tai kartoja tau, dabar, šią akimirką[9]. Klausykis Jo balso atvira širdimi. Jis turi ką pasakyti kiekvienam. O kas aš esu Kristui? Esu bičiulis, kurį Jis stipriai pamilo. Esu Jo širdies dūžis. Ne mažiau. O man? Kas Jis yra man?

Leiskis į Kristaus paieškas!

1933 m. gegužės 29 d. jaunas architektūros studentas pirmą kartą pasikalbėjo su Šv. Josemaria. Jo vardas – Ricardo Fernandez Vallespinas. Po daugelio metų prisiminė: „Tėvas su manimi kalbėjo apie tai, kas vyksta mano sieloje... Jis man davė patarimų ir ragino būti geresniu. Puikiai prisimenu, kada prieš atsisveikindamas jis atsistojo, nuėjo į biblioteką ir pasiėmęs knygą ant jos viršelio parašė palinkėjimo žodžius: Kad ieškotum Kristaus! Kad atrastum Kristų! Kad pamiltum Kristų!“[10]

Apaštalas Jonas leidosi į Kristaus paieškas net tiksliai nežinodamas, ko ieško. Tačiau jis gerai žinojo, kad ieško kažko, kas pripildys jo širdį. Jis troško gyvenimo pilnatvės. Jis norėjo daugiau nei tik dirbti, uždirbti ir būti toks... kaip kiti. Jo širdis buvo nerami ir jis norėjo ją nuraminti. Todėl jis sekė Joną Krikštytoją. Ir būtent su pastaruoju jaunuolis praleido daug laiko iki pasirodant Jėzui. Būtent Jonas Krikštytojas sušuko: *Štai Dievo Avinėlis!* Tai išgirdę, būsimeji apaštalai Jonas ir jo draugas Andriejus nusekė paskui Jėzų (Jn 1, 36–37).

Ką daryti, kad sektume jaunojo apaštalo pėdomis? Pirma, klausytis savo neramios širdies. Reikia pastebėti akimirką, kai ji nerimsta, kai visas pasaulietiškas gyvenimas neteikia pilnatvės, kai norima daugiau nei žemiškų gėrybių ir malonumų. O tada... artinkis prie Jėzaus. Galbūt mums kiek lengviau

nei Jonui, nes daug kas jau parodė, kur rasti Jėzų: „Įprastai kreiptis į Dievą nuo pat vaikystės mokėmės iš savo krikščionių tėvų. Vėliau mokytojai, draugai ir pažįstami įvairiais būdais padėjo neišleisti iš akiračio Jėzaus Kristaus“. Tačiau pats susitikimas turi išlikti asmenišką, tik tau skirtą... Tada nedelsdami imkite ieškoti, ieškokite Viešpaties savyje iš visų jėgų. Jeigu tai darysite atkakliai, drįstu tvirtinti, kad Jį jau radote, ėmėte Jį mylėti ir kalbėtis su Juo, esančiu danguje[11].

Kad rastum Kristų!

Tą akimirką, kai Jonas ir Andriejus pirmą kartą susitiko su Jėzumi ir priėmė sprendimą Jį sekti, jie tikriausiai buvo gana sutrikę. Kaip turėtume Jam prisistatyti? Jie juk negalėjo tiesiog prieiti ir tiesmukai paklausti: „Ar tu esi Dievo Avinėlis?“ Šiuos žodžius jie išgirdo iš Jono Krikštytojo. Galbūt jie išties suko

galvas, ginčijosi, ką turėtų daryti, kai Jėzus atsigrėžė ir pamatęs juos paklausė: „*Ko ieškote?*“ (Jn 1, 38).

Mūsų Viešpats trokšta jaunų ir nerimastingų širdžių. Taigi, kai nuoširdžiai Jo ieškome, Jis pats ateina pas mus pačiu netikėčiausiu metu. Šv. Josemaria niekada nepamiršo savo asmeninio ir paties netikėčiausio susitikimo su Jėzumi. Jis buvo tiesiog eilinis paauglys, su įvairiausių planų ir idealų perpildyta širdimi. Viskas pasikeitė, kai vienos snieguotos dienos rytą jis paliko namus ir nusekė pėdų įspaudais sniege. Galiausiai, pėdsakai atvedė pasikalbėti su vienuoliu. Šis įvykis sukretė jį visam gyvenimui: „Jei kiti gali tiek daug paaukoti Dievui ir artimui, ką aš Jam galiu pasiūlyti?“[12]

Tądien Josemaria pasekė šventųjų Jono ir Andriejaus pavyzdžiu, atradęs Dievo pėdsakus sniege.

Tikriausiai buvo ir kitų žmonių, kurie matė tuos pėdsakus sniege, tačiau jiems tai ir liko tik pėdsakai... Bet tam jaunam berniukui tai buvo ženklas, kad Jėzaus trokšta ateiti į jo gyvenimą. Ir jo reakcija buvo labai panaši į pirmųjų Jėzaus draugų: „*Jie atsakė, „Rabi (tai reiškia „Mokytojau“), kur gyveni?“ Jis tarė: „Ateikite ir pamatysite“.* Tada jiedu nuėjo, pamatė, kur jis gyvena, ir tą dieną praleido pas jį. Tai buvo apie dešimtą valandą (Jn 1, 38–39).

Supratimas, kad kažkas mus myli kaip tikrus draugus, žadina mumyse alkį susipažinti su tuo žmogumi. Supratimas, kad mes kažkam rūpime, kad kažkas laukia mūsų atsako ir turi atsakymą į giliausius mūsų troškimus, skatina mus ieškoti to asmens. Tie pėdsakai Šv. Josemaria širdyje paliko neišdildomą potyrį: „Giliai vidun jis įsileido „dievišką nerimastingumą“, kuris vedė į intensyvesnę pamaldumą.“[13]

Bet ieškoti ir atrasti Jį yra tik pradžia. Vėliau atsiranda poreikis draugiškai priartėti prie Jo. Tam padeda atidus Evangelijos skaitymas, dalyvavimas Šv. Mišiose, dažna Komunija, išpažintis, rūpinimasis Juo per tuos, kuriems labiausiai reikalinga pagalba. Taip pat mes galime Jam padėti pažinti mus: dalydamiesi džiaugsmu ir vargais, planais ir nesėkmėmis. Tai padaryti padeda asmeniniai pokalbiai su Dievu, malda, pokalbiai su Asmeniu, kuris mus tikrai myli[14]. Sekant Jono ir Andriejaus pavyzdžiu, kurie visą savo dieną praleido su Jėzumi.

Kad pamiltum Kristų!

Diena, kai jaunas Jonas atrado Jėzų, pakeitė visą jo gyvenimą. Aišku, tai buvo tik ilgos kelionės pradžia. Su Jėzumi jis žvejos žuvis ir žmones, keliaus per Palestiną, girdės žodžius, kurie neša džiaugsmą širdims, ir matys stebuklus bei užkrečiantį

rūpinimąsi sergančiais, vargšais, atstumtais... Visą vainikuos tie ilgi pokalbiai su Mokytoju... Popietę prie Jordano upės pradėtas dialogas tęsis visą jo gyvenimą.

Visi esame patyrę, kaip tikra draugystė mus perkeičia. Štai kodėl tėvai taip rūpinasi mūsų draugais! Juk pamažu mūsų santykiai su draugais keičiamus pačius. Tai vyksta visai nejučia ir moko mus mylėti, ką jie myli, ir atmesti, ką jie atmeta. Kartais draugystė tampa tokia gili ir prasminga, kad du draugai pradeda dalytis „viena ir ta pačia siela, kuri apjungia du kūnus.“[15]

Šiuo požiūriu, jaunojo apaštalo pokyčiai kelia tikrą nuostabą. Jis ir jo brolis Jokūbas buvo vadinami „griaustinio vaikais“ (Mk 3, 17), ir bent keletas kitų Evangelijos vietų rodo, kad tai nebuvo per stiprūs žodžiai. Pavyzdžiui, kai samariečiai

atsisakė priimti Jėzų ir apaštalus į savo namus, šie broliai sušunka: „*Viešpatie, jei nori, mes liepsime ugniai kristi iš dangaus ir juos sunaikinti!*“ (Lk 9, 54). Vis dėlto augdami draugystėje su Viešpačiu, jie išmoko mylėti, kaip Jėzus mylėjo, suprasti, kaip Jėzus suprato, atleisti, kaip Jėzus atleido.

Tas pats gali nutikti kiekvienam iš mūsų. Susitikimas su Jėzumi ir noras Jį pažinti veda į meilę, kokia Jis mylėjo. Mūsų neturėtų stebinti širdies polinkis keistis Dievo artumoje. Verčiau turėtume būti kupini dėkingumo, nes Viešpats nori pasikliauti mumis, kad įgyvendintų Meilę šitame pasaulyje. Būtent tai atsitiko Šv. Josemaria. Tie pėdsakai sniege tapo giliu įsitikinimu, kad jis turi svarbią misiją šioje žemėje. „Aš pradėjau jausti Meilę, kuri padėjo suprasti, jog mano širdis trokšta kažko nepaprasto, ir tai buvo meilė.“[16] Mums taip pat reikia savo

širdies troškimuose atpažinti
Kristaus balsą, kuris nuolat kviečia:
Sek paskui mane!

Gyvenimas su Jėzumi

Atsigręždamas atgal, evangelistas Jonas matė, kiek daug priklausė nuo šios galimybės sekti Kristų. Būtent taip veikia Dievas kiekviename iš mūsų: „Jėzaus meilė yra vaisinga: ji ragina dideliems darbams ir skatina prie tobulumo. Meilė kelia aukštyn ir nenori būti sulaikoma žemiškų dalykų.“[\[17\]](#)[\[TT1\]](#)Tokią tikrovę išgyveno Jonas, Petras, Jokūbas, Paulius, Bartimiejus, Marija Magdalietė ir daugelis kitų Kristui atėjus į šį pasaulį. Mūsų Viešpaties buvimas čia šiandien ne ką mažiau realus nei vakar, užvakar ar prieš du tūkstančius metų. Priešingai, gyvendamas mumyse Jėzus dar labiau būna šiame pasaulyje. Jėzus nori ne tik pasidalinti savo misija, gauta iš Tėvo, bet ir mylėti mūsų

gyvenimu, mūsų širdimi. Jis sako: „*Pasilikite mano meilėje*“ (Jn 15, 9), kad sutaikintume šį pasaulį su Juo, paverstume neapykantą Meile, savanaudiškumą tarnyste, įžeidimą atleidimu.

Jaunasis apaštalas, kuris atrado Viešpaties Meilę, lydėjo Jį iki kryžiaus mirties. Vėliau, kartu su kitais apaštalas, gavo misiją, kuri nulėmė visą jo gyvenimą: *Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai* (Mk 16, 15). Ir mes, jei klausomės savo nerimstančios širdies ir sekame Kristų, jei Jį randame ir sekame, jei esame Jo bičiuliai, suprasime, kad Jis pasitiki mumis. Pagal mūsų galimybes, Jis prašys ir mūsų pagalbos. Kaip tikras draugas, kuris iš meilės kviečia dalyvauti įgyvendint įkvepiančius tikslus. „Jėzus, kuris yra Kelias, šiandien kviečia tave, tave, tave palikti savo pėdsaką istorijoje. Tas, kuris yra Gyvenimas, kviečia tave

palikti pėdsaką, pripildyti tavo ir daugelio kitų gyvenimą gyvybės. Tas, kuris yra Tiesa, kviečia tave palikti persiskyrimo, pasidalijimo, beprasmybės kelią. Ar esi pasirengęs?“[18]

Borja Armada

[1] Popiežiaus Pranciškaus laiškas jaunimui Vyskupų sinodo 15-osios eilinės generalinės asamblėjos Parengiamojo dokumento pristatymo proga, Vatikanas, 2017 m. sausio 13 d.

[2] *Ten pat.*

[3] Fernando Ocáriz, Susitikimo su jaunimu Argentinoje užrašai, 2018 m. rugpjūčio 5 d.

[4] Andrés Vázquez de Prada, *The Founder of Opus Dei* [*Opus Dei*]

steigėjas], t. 1, London: Scepter, 2001, p. 86.

[5] Popiežius Benediktas XVI, Enciklika *Deus Caritas est*, 2005 m. gruodžio 25 d., vertė *Bažnyčios žinios*, nr. 1.

[6] Popiežius Pranciškus, Apaštalinis paraginimas *Evangelii gaudium*, 2013 m. lapkričio 24 d., Kaunas: Katalikų interneto tarnyba, 2014, nr. 3.

[7] Pagrindinis prelatūros archyvas (Archivo general de la Prelatura (AGP), Biblioteka, P03, 2017, p. 146.

[8] Šv. Jonas Paulius II, Kreipimasis į jaunimą Kazachstane, 2001 m. rugsėjo 23 d.

[9] Popiežius Benediktas XVI, Bendroji audiencija, 2006 m. rugpjūčio 3 d. 2006.

[10] Josemaría Escrivá de Balaguer, *Kelias*, Vilnius: Katalikų pasaulio

leidiniai, 2023, iš ispanų k. vertė
Zigmantas Ardickas, nr. 382

[11] Josemaría Escrivá de Balaguer,
Dievo bičiuliai, Vilnius: Strazdas,
2011, iš ispanų k. vertė Stasė
Banionytė, Regina Dringelienė,
Rasuolė Vladarskienė, Alina
Kiliesaitė ir Vida Markūnienė, nr.
300.

[12] Andrés Vázquez de Prada, *The
Founder of Opus Dei*, vol. 1, p. 85.

[13] *Ten pat.*

[14] Šv. Teresė Avilietė, *Gyvenimas*,
Kaunas: UAB Judex, 1998, iš vokiečių
k. vertė Vynmedžio Šakelė s. M.
Augustina O. Galdikaitė OSF, p. 51.

[15] Šv. Grigalius Nazienzietis,
Pamokslas nr. 43.

[16] Andrés Vázquez de Prada, *The
Founder of Opus Dei*, vol. 1, p. 86.

[17] Tomas Kempietis, *Kristaus sekimas*, Šakiai: Ardor, 1994, iš prancūzų k. vertė Ona Labanauskaitė, 3 kn., 5 sk., p. 139–140.

[18] Popiežius Pranciškus, Kreipimasis per maldos vigiliją į jaunimą Krokuvoje, *Campus Misericordiae*, 2016 m. liepos 30 d., vertė Bažnyčios žinios.

.....

.....

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/lt-lt/article/meile-tai-kazkas-nepaprasto-i-jezus-ateina-susitik/> (2026-04-03)